GS 25

Prestens Dotter i Taubenhain.

I Kyrkherrns trädgård wid Taubenhain
Går ett af de nattliga spöken,
Det pustar så ångsligt wid löfsalens fot,
Det raßlar och praßlar och spjernar emot,
Likt dufwan, som gripes af höken.

2. Wid groddammen smyger om natten ett bloß,
Som sorgligt flammar och skiner;
Det har ingen wext hwarken rot eller hägn,
Ej någonsin faller der dagg eller regn,
Blott winden der klagande hwiner.

3. Herr Pastorens Dotter i Taubenhain
Stod ännu i flor som en blomma,
Och menlös war flickan, och wacker hon war,
En mängd af Friare alla dar
Till henne i Prestgården komma.

4. Der borta om bäcken, på kullen ett Slott
Ser ned öfwer Byen i dalen
Det prålar så prägtigt med rikdom och smak;
Som speglar deß fenster, som stål är deß tak
Som glänsande silfwer, Portalen.

5. Der lefde en Herre i sus och i dus:
Von Falkensten, säger min saga
Åt Slottet såg Jungfrun beständige på sned

Beständigt slog hjertat när unga herrn red,
I lysande rustning att jaga.

6. På silkeslent papper till henne han skref,
Omrandadt med gyllene kanter,
Han sände, insattad i perlor och guld,
Sin bild uti hjertform, så nyter och huld,
Derjemte en ring med demanter.

7. "Rosette! låt dem komma och rida och gå,
"Haf mod att ge korgen åt alla,
"Långt bättre är lotten, som dig är beskärd,
"Dig tror jag den stäteliga Riddare wärd,
"Som bönder och gods kan befalla.

8. "Jag önskade gerna med dig ett par ord
"I hemlig förtrolighet språka
"Jag wäntar så höra mitt öde af dig;
"Kom — frukta för intet, förtro dig åt mig;
"Kom, låt mig i afton dig råka.

9. "I afton wid midnatt, hör waktelens sång,
"I hwetåkern nedan om hagen,
"När näktergalhanen då lockar sin brud
"Med kärlekens ömma, förtrollande ljud
"Kom, låt mig ej blifwa bedragen!"

10. Han kom, i sin yfwiga slångkappa swept
Han kom wid den mörkaste stunden
Han snög sig, omgjordad med wapen och spjut,

Så tyst som en fjäder — så tyst smög han ut,
Och gaf några smulor åt hunden.

11. Och waktelen slog sina gälla slag
I hwetåkern nedan om hagen. —
När näktergalhanen då lockat sin brud
Med kärlekens ömma, förtrollande ljud,
Kom flickan. — Han blef ej bedragen.

12. Han wißte att wägen med swekfulla ord
Till öra och hjerta sig leta,
Den älskande alltid så lättrogen är
Han wißte att med sina ömma begär
Den qwinnliga swagheten reta.

13. Han swor henne trohet så heligt och dyrt;
Han wißte så listigt sig skicka,
Att huru hon stridde och huru han brann,
Blef hon öfwerwunnen, och åter swor han:
"Det skall icke ångra dig, flicka!"

14. De gingo till lössalen, dyster och tyst,
Af blommande häggar omhwiftad:
Der slog hennes hjerta, der glödde deß mund,
Der blef hennes oskuld, i frestelsens stund,
Så grymt och så nesligt förgiftad.

15. Så snart årtstånglarne rundtomkring
De wißnade blommorna strödde,
War flickans munterhet redan sin kos,
Till snö förbleknade kindernas ros,
Och elden i ögonen dödde.

16. När rågen begynte för sommarens fläge
I gulnade wågor sig häfwa,
Och kersbären, rodnande, båda sin höst:
Då swällde hos flickan deß klotrunda bröst,
Och tröjorna bleswo för snäfwa.

17. När lian gick fram öfwer ängar och fält,
Så underlig flickan sig kände;
När höstwinden fram öfwer markena drog,
Och regnskuren stride uti rågstubben slog,
Hon döljde ej mer sitt elände.

18. Deß Fader, en hård, obewekelig man,
Skrek höge till den arma Rosetta:
"Föraktliga flicka! hwad har du nu gjort?
Fort, fly från min åsyn, olyckliga! fort,
Och skaffa förföraren till rätta!"

19. Han snodde deß yfwiga hår om sin hand,
Så grymt war hans fäderne-wälde.
Här halp ingen klagan, här halp ingen bön;
Han slog henne — Huden, så hwit och så skön,
Den blödde, den swed och den swällde.

20. Han dref henne ut i en kolswart natt,
Der kring henne stormarne tjuta
Hon klättrar de törniga klipporna opp
Och treswar till Falkenstens port, i det hopp
Att tröst för sitt lidande njuta.

21. "Och! we mig, att du mig till moder har gjort

"Förr än du mig gjorde till maka!
"Se här, ack! se här nu min grufliga lott,
"Den lön som jag bär för mitt nesliga brott,
"Och säg, hwilken står mig tillbaka?"

22. Hon kastar sig snyftande, intill hans bröst,
Hon tigger, hon ber och hon gråter:
"Den nesa, du gjort mig, förbättra igen,
"Och är du densamme som gjorde mig den,
"Så gif mig min ära nu åter."

23. Han swarade: "Flicka, det gör mig rätt ondt,
Det skall mig din Far få betala
Först gif dig tillfreds, du skall finna hos mig
Förplägning och skötsel, och sedan med dig
Jag härom får widare tala."

24. "Ack! frågan är icke om skötsel och bröd;
"Det ger mig ej åter min ära.
"Du swor en gång heligt att ta mig till Brud:
"Så kom då att nu, inför wittnen och Gud,
"Af Fader och Prest mig begära."

25. Narraktiga flicka! så mente jag ej;
Hur kan jag till Hustru dig taga?
Jag drar ju min härkomst af adeligt blod,
Och blott för din like kan du wara god:
Min Ätt skulle skämmas och klaga.

26. Min wän, jag skall göra för dig hwad jag kan,

Min Husjungfru skall du få bliswa.
Se'n har jag en Jägare, wacker och ung —
Han winner ditt tycke — det kostar min pung
Och spelet wi widare drifwa.

27. "Att Gud dig, förrädiske, nedrige bof!
"Till helwete måtte fördömma!
"Som Fru jag wanärar ditt Adliga blod;
"Men mins du den stunden då du hade mod
"Din Ätt för din låga att glömma?

28. Så gå då och tag dig en Adelig Fru:
"Förskräckligt skall bladet sig wända
"Gud höre, Gud se och Gud dömme oß nu!
"Och måtte en usling, så nedrig som du,
"Din Adliga sång en gång skända.

29. "Då känne du, niding! hur roligt det är
"Förtwifla om åra och lycka,
"Gör då på din skamliga lefnad ett slut
"Och rasande dig genom tinningen skjut
"Och se'n må dig djeflarne stycka.

30. Hon ryste förfärligt, men samlade sig;
Så sprang hon förtwiflad tillbaka,
Bland törnen och tistlar, med blödande hål,
Förstörd och förwirrad till sinnen och själ,
Dem harmen och lidandet staka."

31. "Hwarthän nu, hwarthän, o barmhertige Gud!

"Hwarthän mig på jorden nu wända?
Förlorad, förtwiflad till heder och hopp,
Hon till den olyckliga trägården lopp,
Att göra på lifwet en ända."

32. Hon dignade, maktlös till hand och till fot,
Hon kröp till den löfbundna salen
Der tog hon sitt läger bland wißnande spön,
På raßlande löf i den yrande snön,
Der låg hon, bestormad af qwalen.

33. En grätande goße hon framsödde der
Med wild, outsägelig smärta,
Nu såg hon sitt ödes förfärliga mål,
Hon ref ur det yfwiga håret en nål,
Och stack i den nysöddes hjerta.

34. Först när hon fullåndat sitt blodiga mord,
Ack! då hennes sans återwänder,
Hon ryste af fasa för samwetets ljud:
"Hwad gjorde jag nu, o min Herre och Gud!"
Hon ropte och wred sina händer.

35. Hon uppref med blodiga händer en graf
Wid dammen inunder en backe,
"Der hwile i Gud, min olycklige son!
"Der hwile för alltid från jemmer och hån
"Från steglen mig korparne tacke!"

36. Och detta är bloßet, som sorgligt och hemskt,
Wid groddammen flammar och skiner,

Der har ingen wext hwarken rot eller hägw,
Ej någonsin faller der dagg eller regn,
Blott winden der klagande hwiner.

37. Från galgbacken högt, bakom trägårdens mur,
Och högt ibland steglen och hjulen,
Ser hennes dödskalle ännu från en stång —
Ser ned öfwer grafwen, blott tre qwarter lång —
Så dyster, så tom och så mulen.

38. Der smyger en skugga så sorglig och blek,
När nätterna steglen betäcka,
Från galgbacken neder till groddammens strand
Will släcka den lilla oroliga brand —
Och suckar, och kan den ej släcka.

Stockholm,
Tryckt hos J. Hörberg, 1825.
Säljes i Björnstähls Bokhandel i Stockholm.